

Arrest

nr. 152 626 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. DHAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en het non-refoulementbeginsel. Zij verwijst naar en citeert een gedeelte van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2014 waarin staat aangegeven dat zij direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak gezien de verzoekende partij afkomstig is uit Mosul waarvan geoordeeld werd dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet. Zij geeft aan dat een verwijderingsmaatregel niet kan en mag worden uitgevoerd op straffe van de schending van voormeld artikel 3 van het EVRM.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu verwijst de verzoekende partij naar de algemene veiligheidssituatie in Mosul te Irak.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds over de asielmotieven van de verzoekende partij heeft uitgesproken en de verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft geweigerd en de verzoekende partij van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesloten bij arrest van 11 maart 2015 met nr. 140.714. De Raad heeft zich in voormeld arrest reeds uitgesproken over de naar voor gebrachte vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve is de kritiek van de verzoekende partij op dit punt niet dienstig. De Raad

spreekt zich in voormeld arrest evenwel niet uit over de vraag of artikel 3 van het EVRM geschonden wordt bij een gedwongen terugleiding open, gelet op zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht.

De Raad is echter van oordeel dat de verzoekende partij nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. Een loutere verwijzing naar een passage uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat zij gedwongen verwijderd zal worden naar haar land van herkomst, Irak. Bovendien heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing van 25 september 2014 expliciet aangegeven dat dit niet toegestaan is. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partij evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing gebiedt de verzoekende partij enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikt voor één van die landen. In die zin is het betoog van de verzoekende partij niet dienstig en minstens hypothetisch nu er geen aanwijzingen zijn uit het administratief dossier dat zij verplicht wordt tot een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daar waar de verzoekende partij de schending van artikel 33 van het verdrag van Genève aanvoert, dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft, zodat zij de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 25 juni 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 22 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"Ten eerste stelt VzP dat wanneer er een BGV wordt afgeleverd er van haar verwacht wordt dat zij vrijwillig terugkeert naar haar land van herkomst en als dit niet vrijwillig gebeurt zij hiertoe gedwongen zal worden. VzP merkt op dat zelfs als er momenteel geen indicaties zijn dat tot een gedwongen uitvoering zal worden overgegaan, het bevel om het grondgebied te verlaten op elk ogenblik gedwongen kan worden uitgevoerd. Dit is problematisch in het licht van artikel 13 EVRM, want als men nu geen beroep indient, staat er later geen rechtsmiddel meer open. VzP merkt ten tweede op dat zij afkomstig is uit Mosul, centraal-Irak, en dat dit niet wordt betwist door de bevoegde asielinstanties. VzP verwijst naar de beslissing van de CGVS waarin wordt gesteld dat zij niet direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak. VzP stelt dat VwP geen gegevens heeft aangebracht die tot het tegendeel doen besluiten. Een schending van artikel 3 EVRM is volgens haar dus aan de orde."

2.4. Vooreerst is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij met het eerste gedeelte van haar pleidooi ter terechtzitting kritiek lijkt te uiten op de door de wetgever gemaakte beleidskeuzen en het gevoerde beleid van de bevoegde staatssecretaris. In dit kader merkt de Raad op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast. Bovendien dient

erop te worden gewezen dat de afgifte van de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, geen gedwongen uitvoering impliceert van een verwijderingsbeslissing zodat de kritiek van de verzoekende partij in die mate niet dienstig is.

Verder wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij steeds uitstel kan vragen van de uitvoering van de bestreden beslissing conform artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bij gemotiveerd verzoek indien zij een begin van bewijs zou leveren van een nakende schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing. Echter zoals reeds werd vastgesteld in de beschikking van 22 juni 2015, heeft de verzoekende partij hiervan *in casu* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij, wanneer zij van oordeel is dat een gedwongen uitvoering voorhanden is, zich kan beroepen op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid teneinde een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM te vermijden.

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 25 juni 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige volhardt in het ontwikkelde middel uit het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 22 juni 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET